Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Speranța Clima

Dosarul nr. 2rc - 241/2025
PIGD: (2-25139099-02-2rc-19112025)

D E C I Z I E

25 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului Ana Panov
Judecători Elena Bolocan și Svetlana Vîșcu

Examinând fără participarea părților, recursul declarat de către reprezentantul S.R.L. „Lucas Cioaric", administratorul Cioaric Ion,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „Lucas Cioaric" împotriva S.R.L. „Ozka Construction", cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2025, prin care s-a respins cererea cu privire la asigurarea acțiunii, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „Lucas Cioaric" împotriva S.R.L. „Ozka Construction", cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,-

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților:

La 30 septembrie 2025, S.R.L. „Lucas Cioaric" a sesizat Judecătoria Chișinău, sediul Centru, cu acțiune împotriva S.R.L. „Ozka Construction", solicitând încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Concomitent, reclamanta a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin instituirea sechestrului asupra mijloacelor bănești din conturile bancare ale pârâtei, precum și asupra bunurilor mobile și imobile ale acesteia, inclusiv aflate la terțe persoane, în limita valorii acțiunii.

În motivarea cererii de asigurare, reclamanta a susținut că între părți existau raporturi contractuale privind prestarea serviciilor de locațiune a unităților de transport, pentru care au fost emise mai multe facturi fiscale, iar obligațiile de plată nu ar fi fost executate integral. Potrivit reclamantei, datoria restantă constituia 102 260,46 lei, iar demersurile prealabile de recuperare a acesteia nu ar fi determinat executarea obligației.

Reclamanta a invocat că pârâta s-ar fi eschivat cu rea-credință de la achitarea datoriei, existând riscul ca aceasta să înstrăineze bunurile sau mijloacele financiare ce îi aparțineau, fapt care, în opinia sa, putea crea dificultăți la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2025, s-a respins cererea de aplicare a măsurii de asigurare formulată de către S.R.L. „Lucas Cioaric", în cadrul cererii de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „Lucas Cioaric" împotriva S.R.L. „Ozka Construction" cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a constatat că, reclamanta nu a invocat și nu a probat circumstanțe concrete din care să rezulte că neaplicarea măsurilor solicitate ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

Totodată a notat că, argumentele reclamantei se întemeiau, în esență, pe neachitarea datoriei și pe presupunerea că pârâta ar putea înstrăina bunurile, fără a fi prezentate probe privind existența unui pericol concret de dispariție, degradare, înstrăinare ori risipire a patrimoniului sau privind o eventuală stare de insolvabilitate a pârâtei.

Instanța a apreciat că, simpla existență a unui litigiu pecuniar și conduita imputată pârâtei în executarea obligațiilor contractuale nu erau suficiente pentru aplicarea măsurilor asigurătorii, în lipsa demonstrării unui "periculum in mora" și a legăturii dintre măsura solicitată și riscul imposibilității executării viitoarei hotărâri.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 5 noiembrie 2025, reprezentantul S.R.L. „Lucas Cioaric", administratorul Cioaric Ion a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii din 3 octombrie 2025 și soluționarea prin decizie a problemei, privind aplicarea măsurilor de asigurare.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurenta a reiterat existența datoriei de 102 260,46 lei și neexecutarea obligațiilor contractuale de către intimată, susținând că prima instanță ar fi apreciat formal circumstanțele cauzei și nu ar fi ținut seama de conduita debitoarei și de riscul real de înstrăinare a patrimoniului. Recurenta a invocat, între altele, că intimata figura în calitate de pârâtă în mai multe litigii pendinte, aspect care, în opinia sa, confirma existența unor dificultăți financiare și riscul imposibilității executării unei eventuale hotărâri. Aceste susțineri au fost însoțite de extrase privind cauzele judiciare pendinte.

Totodată, recurenta a susținut că informațiile referitoare la bunurile imobile și la conturile bancare ale intimatei nu îi erau accesibile, acestea având caracter restricționat, motiv pentru care nu i-ar fi putut fi imputată neprezentarea unor date concrete privind patrimoniul pârâtei. În opinia recurentei, conduita intimatei de neexecutare a obligațiilor contractuale, existența altor litigii, lipsa unor bunuri cunoscute și posibilitatea înstrăinării patrimoniului justificau instituirea sechestrului în limita valorii acțiunii.

Recurenta a mai susținut că măsura solicitată era proporțională cu obiectul acțiunii, întrucât sechestrul urma să fie aplicat numai în limita valorii pretențiilor, fără deposedarea intimatei de bunuri, fiind destinat exclusiv conservării posibilității de executare a eventualei hotărâri judecătorești.

Termenul de declarare a recursului:

În conformitate cu art. 423 alin.(1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărîre, de către părţi şi de ceilalți participanți la proces în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului. Ea se examinează în recurs conform regulilor stabilite de prezentul capitol.

Potrivit art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, reține că din materialele cauzei se atestă că la 17 octombrie 2025, încheierea recurată a fost recepționată de către recurentă, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei.

Astfel, Colegiul conchide că, recursul declarat de către reprezentantul S.R.L. „Lucas Cioaric", administratorul Cioaric Ion la 31 octombrie 2025, prin intermediul poștei terestre este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat, fiind pasibil de a fi respins cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din următoarele motive.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Colegiul civil reține că, potrivit art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii este justificată atunci când neaplicarea acestora ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Totodată, în temeiul art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, solicitantul urmează să indice motivele și circumstanțele concrete care justifică necesitatea măsurii solicitate. Prima instanță a reținut, în acest sens, că reclamanta nu a prezentat indicii concrete privind existența unui risc real pentru

executarea eventualei hotărâri, iar simpla neachitare a datoriei și posibilitatea abstractă a înstrăinării bunurilor nu erau suficiente pentru instituirea sechestrului.

Raportând aceste prevederi la circumstanțele cauzei, Colegiul apreciază că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă privind lipsa premiselor necesare pentru aplicarea măsurilor de asigurare solicitate.

Astfel, argumentul recurentei potrivit căruia intimata nu și-ar fi executat obligațiile contractuale și ar fi ignorat notificările privind achitarea datoriei ține, în esență, de fondul raportului obligațional dintre părți și nu demonstrează, prin el însuși, existența unui pericol concret ca executarea unei eventuale hotărâri favorabile reclamantei să devină imposibilă. De altfel, chiar cererea inițială de asigurare a fost întemeiată în principal pe presupunerea că pârâta ar putea înstrăina bunurile și mijloacele financiare, fără a fi indicate acte sau acțiuni concrete de înstrăinare, diminuare ori risipire a patrimoniului.

Colegiul subliniază că, instituția asigurării acțiunii nu are drept scop anticiparea executării silite și nici garantarea automată a oricărei creanțe litigioase, ci prevenirea unui risc concret și real ca, până la soluționarea litigiului, executarea eventualei hotărâri să devină imposibilă sau iluzorie.

În această ordine de idei, simpla existență a unei datorii pretinse, chiar însoțită de neexecutarea benevolă a obligației, nu poate fi asimilată existenței unui periculum in mora. Pentru dispunerea unei măsuri restrictive asupra patrimoniului pârâtei este necesară existența unor împrejurări suplimentare, obiective și verificabile, susceptibile să indice pericolul dispariției, degradării, înstrăinării ori risipirii bunurilor sau o asemenea deteriorare a situației patrimoniale a debitorului încât executarea eventualei hotărâri să fie pusă în pericol. Prima instanță a constatat tocmai lipsa unor asemenea împrejurări.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentei potrivit căruia faptul că, S.R.L. „Ozka Construction” figurează în calitate de pârâtă în mai multe litigii ar confirma existența unor dificultăți financiare și, implicit, riscul neexecutării viitoarei hotărâri. Existența unor cauze judiciare pendinte împotriva unei persoane juridice nu demonstrează, prin ea însăși, insolvabilitatea acesteia, diminuarea patrimoniului său ori intenția de a înstrăina bunurile în scopul împiedicării executării unei eventuale hotărâri.

În aceeași ordine de idei, extrasele privind existența altor litigii nu sunt suficiente pentru a stabili că patrimoniul intimatei este insuficient, că aceasta se află într-o stare financiară precară ori că întreprinde acțiuni concrete de înstrăinare, ascundere sau risipire a bunurilor. Prin urmare, aceste înscrisuri nu înlătură caracterul ipotetic al riscului invocat de recurentă.

Colegiul nu poate reține nici argumentul potrivit căruia recurentei nu i-ar fi putut fi imputată lipsa informațiilor referitoare la bunurile și conturile bancare ale intimatei, din cauza caracterului restricționat al unor asemenea date. Împrejurarea că reclamanta nu avea acces direct la toate informațiile patrimoniale ale pârâtei nu o exonera de obligația de a prezenta cel puțin alte elemente obiective din care să rezulte existența riscului prevăzut de art. 174 Cod de procedură civilă. Or, asemenea elemente nu au fost identificate în cauza dedusă judecății.

Totodată, Colegiul apreciază că susținerea recurentei privind proporționalitatea măsurii solicitate, prin limitarea sechestrului la valoarea acțiunii, nu este suficientă pentru

admiterea cererii. Proporționalitatea reprezintă o condiție distinctă, care urmează a fi analizată numai după constatarea necesității măsurii asigurătorii. În lipsa demonstrării unui risc concret pentru executarea eventualei hotărâri, simplul fapt că măsura solicitată ar fi limitată valoric la cuantumul pretențiilor nu justifică instituirea acesteia.

Mai mult, aplicarea sechestrului asupra tuturor mijloacelor financiare aflate în conturile bancare și asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâtei, inclusiv asupra celor aflate la terțe persoane, chiar și în limita valorii acțiunii, constituie o ingerință în exercițiul drepturilor patrimoniale ale acesteia. O asemenea ingerință trebuie să răspundă unei necesități reale și să se întemeieze pe circumstanțe concrete, iar nu pe simple presupuneri privind comportamentul viitor al debitorului.

În acest sens, instanța de fond a reținut corect că măsurile de asigurare trebuie analizate prin prisma raționalității și temeiniciei cererii, a existenței periculum in mora, a raportului dintre măsura solicitată și obiectul acțiunii, precum și a necesității menținerii unui just echilibru între interesele părților.

Colegiul apreciază că, argumentele recursului nu răstoarnă această concluzie și, în esență, reiau circumstanțe care țin de pretinsa neexecutare a obligației de plată de către intimată, fără a demonstra existența unor fapte concrete intervenite până la momentul examinării cererii, din care să rezulte că neaplicarea sechestrului ar face imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătorești.

Or, acceptarea unei asemenea interpretări ar conduce la aplicarea aproape automată a măsurilor asigurătorii în orice litigiu având ca obiect încasarea unei datorii, doar în considerarea faptului că debitorul nu a executat benevol obligația, ceea ce ar contraveni caracterului excepțional și preventiv al instituției asigurării acțiunii.

Prin urmare, Colegiul civil constată că, prima instanță a aplicat corect prevederile art. 174 și 177 Cod de procedură civilă și a apreciat în mod corespunzător circumstanțele invocate de reclamantă, concluzionând întemeiat că nu au fost prezentate probe suficiente care să confirme existența unui risc real și concret pentru executarea eventualei hotărâri judecătorești.

În consecință, argumentele recursului nu sunt de natură să demonstreze netemeinicia încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2025, iar simpla dezaprobare de către recurentă a aprecierii date de prima instanță circumstanțelor cauzei, nu constituie temei pentru casarea încheierii.

În concluzie, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ consideră necesar să respingă recursul declarat de reprezentantul S.R.L. „Lucas Cioaric”, administratorul Cioaric Ion, și să mențină încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2025, prin care a fost respinsă cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de reprezentantul S.R.L. „Lucas Cioaric”, administratorul Cioaric Ion.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 octombrie 2025, prin care a fost respinsă cererea S.R.L. „Lucas Cioaric” privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „Lucas Cioaric” împotriva S.R.L. „Ozka Construction”, cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Ana Panov

Judecătorii Elena Bolocan

Svetlana Vîșcu